

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/54/2019
Identifikačné číslo spisu: 1408214109
Dátum vydania rozhodnutia: 31.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1408214109.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: BPT LEASING, a.s., so sídlom Drieňová 34, 821 02 Bratislava, IČO: 31 357 814, zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, so sídlom Rožňavská 2, 821 01 Bratislava, IČO: 30 865 077 proti žalovaným v 1. rade: TEWOCO, s.r.o., so sídlom Žatevná 14, 841 01 Bratislava, IČO: 35 923 784, v 2. rade: L. M. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. X, XXX XX N., Č. F., zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Barbora Holíková, s. r. o., so sídlom Staré Grunty 162, 841 04 Bratislava-Karlova Ves, IČO: 36 863 971, o zaplatenie 65.528,51 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 11Cb/165/2008, o dovolaní žalovaného v 2. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. októbra 2018, č. k. 1Cob/98/2017-444, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. októbra 2018, č. k. 1Cob/98/2017-444 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 28. októbra 2016, č. k. 11Cb/165/2008-390 uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 65.528,51 Eur, zmluvnú pokutu za omeškanie s úhradou istiny vo výške 0,2 % za každý deň omeškania zo sumy 62.152,59 Eur od 25. novembra 2007 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo sumy 62.152,59 Eur od 25. novembra 2007 do zaplatenia, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného, pričom žalovaný v 2. rade je povinný plniť špecifikovanú povinnosť len do maximálnej celkovej sumy 187.556,50 Eur. Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100 %, ktorú sú povinní uhradiť žalovaní.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia žalovanej sumy z dôvodu úhrady nákladov a náhrady škody z predčasne ukončenej leasingovej zmluvy č. 9631/25 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade a z dôvodu ručiteľského záväzku žalovaného v 2. rade voči žalobcovi. V konaní mal preukázané, že žalobca na základe leasingovej zmluvy prenechal žalovanému v

1. rade na užívanie motorové vozidlo IVECO Astra HD8 86.45, pričom žalovaný v 1. rade sa zaviazal platiť žalobcovi 48 splátok po 112.598,- Sk. Žalovaný v 2. rade sa z titulu ručiteľského vyhlásenia zaviazal uspokojiť nárok žalobcu v prípade jeho nesplnenia zo strany žalovaného v 1. rade. Keďže žalovaný v 1. rade neplnil povinnosti vyplývajúce zo zmluvy, žalobca od leasingovej zmluvy odstúpil a uplatnil si voči žalovaným náhradu v podobe žalovanej istiny, ktorú súd považoval za dôvodnú.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 18. októbra 2018, sp. zn. 1Cob/98/2017 potvrdil rozsudok okresného súdu v napadnutej zaväzujúcej časti 65.488,91 Eur s príslušenstvom a v súvisiacom výroku na náhradu trov prvoinštančného konania. Druhým výrokom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o zaplatenie sumy 39,60 Eur zrušil. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným v 1. a 2. rade v rozsahu 100 %. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok v napadnutej časti je vecne správny, keď súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec správne posúdil aj po právnej stránke. Súčasne poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ktoré považuje za vecne správne a v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“).

4. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas dovolaním žalovaný v 2. rade (ďalej aj ako „dovolateľ“) a to z dôvodu podľa § 432 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 421 ods. 1 písm. a) a b) C. s. p., nakoľko napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keď rozhodnutie vo veci záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a zároveň od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dovolanie žalovaný v 2. rade podal aj z dôvodu podľa § 420 písm. b) C. s. p., nakoľko v konaní pred odvolacím súdom vystupovala strana, ktorá nemala procesnú subjektivitu.

5. Dovolateľ ďalej tvrdil, že ručiteľské vyhlásenie ako fyzická osoba nepodpísal a nie je tak ručiteľom žalovanej pohľadávky. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že ak žalovaný v 2. rade tvrdil, že podpis nie je jeho, bol povinný na preukázanie tejto skutočnosti predložiť dôkaz. S uvedeným názorom vyslovil súhlas aj odvolací súd, ktorý doplnil, že v danom prípade nedošlo k preneseniu dôkazného bremena na žalobcu a tento nebol povinný preukazovať pravosť podpisu žalovaného v 2. rade. Dovolateľ uvedené tvrdenia oboch súdov považoval v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako i Českej republiky (viď sp. zn. 4Cdo/13/2009, 2Cdo/199/2005, ...). Zároveň mal za to, že výška zmluvnej pokuty je neprimeraná a nie je možný súbeh nároku na zmluvnú pokutu a úroku z omeškania, kedy sa súdy s touto skutočnosťou nevysporiadali. Záverom uviedol, že žalovaný v 1. rade bol ku dňu 19. júna 2018 vymazaný z Obchodného registra, t. j. pred právoplatným skončením súdneho konania, pričom odvolací súd túto skutočnosť v napadnutom rozsudku nezohľadnil a pokračoval v konaní so žalovaným v 1. rade, namiesto toho, aby voči nemu konanie zastavil. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok, ako i rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietne a žalobcu zaviazne k náhrade trov prvoinštančného i odvolacieho konania a konanie voči žalovanému v 1. rade zastaví.

6. Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.), skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania (§ 443 C. s. p.).

8. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p..

9. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. b) a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a b) C. s. p..

10. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/1/2018, ktorý uviedol, že kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 C. s. p. je prípustná.

11. Podľa § 420 písm. b) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu.

12. Z výpisu z Obchodného registra vyplýva, že žalovaný v 1. rade bol dňom 19. júna 2018 ex offo vymazaný z Obchodného registra a to bez právneho nástupcu.

13. Podľa § 61 C. s. p., procesnú spôsobilosť má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. Podľa § 18 ods. 1 a § 20a ods. 2 Občianskeho zákonníka spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby. Právnická osoba zapísaná v obchodnom registri alebo v inom zákonom určenom registri zaniká dňom výmazu z tohto registra, pokiaľ osobitné zákony neustanovujú inak.

14. Podľa § 64 C. s. p., ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

15. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom z 28. októbra 2016 a odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil rozsudkom z 18. októbra 2018. Žalovaný v 1. rade bol z Obchodného registra vymazaný dňa 19. júna 2018. Z uvedeného je teda zrejmé, že odvolací súd konal, v čase rozhodovania odvolacieho súdu, už so zaniknutým žalovaným v 1. rade, ktorého spôsobilosť mať práva a povinnosti zanikla výmazom z Obchodného registra.

16. Pokiaľ odvolací súd považoval žalovaného v 1. rade naďalej za stranu sporu a nedodrжал postup podľa § 63 C. s. p., vykazuje jeho postup a rozhodnutie znaky procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. b) C. s. p., na ktorú bolo potrebné vziať zreteľ. Uvedená vada zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale tiež jeho opodstatnenosť. V prípade, že v konaní dôjde k vade takejto povahy, je potrebné napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť.

17. Žalovaný v 2. rade prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., majúc za to, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd sa odklonili pri svojom rozhodovaní od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Českej republiky vyplývajúcej z uznesení sp. zn. 4Cdo/13/2009, 2Cdo/199/2005, 33Cdo/472/2007, 3Cdon/1031/1996. Súdny nižších inštancií dospeli k opačnému záveru aký vyplýval z uvedenej rozhodovacej praxe, a teda že k presunu dôkazného bremena na žalobcu nedošlo a žalovaný v 2. rade bol povinný preukázať svoje tvrdenia ohľadom namietanej pravosti podpisu ručiteľského vyhlásenia.

18. V zmysle § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

19. K dovolaciemu dôvodu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. žalovaný v 2. rade tvrdil, že súdy dospeli k opačnému záveru aký vyplýval už z vyššie uvedenej ustálenej rozhodovacej praxe, podľa ktorej, ak žalovaný tvrdí určitú skutočnosť a nemôže ju preukázať, prechádza táto povinnosť na žalobcu.

20. S uvedeným tvrdením sa dovolací súd nestotožňuje a súčasne táto skutočnosť nevyplýva ani z rozhodnutí predložených žalovaným v 2. rade. Žalovaný v 2. rade si zamieňa pojmy dôkazné bremeno a bremeno tvrdenia.

21. Podľa čl. 8 C. s. p., strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

22. Predmetný článok stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

23. Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosť rozhodnú z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t. j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Tak napr. v spore o zaplatenie kúpnej ceny má predávajúci ako žalobca bremeno tvrdenia, že s kupujúcim ako žalovaným uzavrel kúpnu zmluvu a že žalovaný kúpnu cenu riadne a včas nezaplatil. Z tohto bremena tvrdenia potom pre žalobcu vyplýva bremeno dôkazné len pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že zmluva bola uzavretá. Ak táto skutočnosť bude preukázaná, žalobca uniesol ako bremeno tvrdenia, tak i dôkazné bremeno. Naopak žalovaný, ak sa chce úspešne brániť, musí tvrdiť, že kúpnu cenu zaplatil a o svojom tvrdení ponúknuť dôkazy (ak nebude na mieste obrana námietkou premlčania, započítania a pod.). Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore v závislosti na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného.

24. V posudzovanom prípade mal žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovaným v 1. a 2. rade uzavrel leasingovú zmluvu a že žalovaný v 2. rade prevzal na seba ručiteľské vyhlásenie. Z tohto bremena tvrdenia mal dôkaznú povinnosť preukázať uzavretie zmluvy a podpis ručiteľského vyhlásenia žalovaného v 2. rade, teda existenciu právneho vzťahu z leasingovej zmluvy a plnenie na jej základe. Tieto skutočnosti žalobca preukázal. Pokiaľ sa žalovaný v 2. rade proti žalobe bránil tvrdením, že ručiteľské vyhlásenie nepodpísal, bolo jeho povinnosťou toto svoje tvrdenie preukázať. Grafologické dokazovanie nebolo možné v danom prípade vykonať, nakoľko žalovaný v 2. rade nedisponoval žiadnou písomnosťou s jeho originálnym podpisom z rozhodného obdobia. Pokiaľ žalovaný v 2. rade poprel pravosť jeho podpisu na ručiteľskom vyhlásení, nedošlo tým podľa názoru dovolacieho súdu k presunu, resp. k prerozdeleniu dôkazného bremena, v tom zmysle, že by žalobcovi vznikla povinnosť preukázať svoje tvrdenie, že listina je pravá. Práve naopak, v dôsledku toho, že svoje tvrdenie žalovaný v 2. rade

nepreukázal a to ani na základe navrhnutých dôkazov, bolo vydané pre neho nepriaznivé rozhodnutie.

25. Dovolateľ v dovolaní dôvodí prípustnosťou dovolania aj podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., podľa ktorého ustanovenia je dovolanie prípustné, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

26. Právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., sa rozumie tak otázka hmotnoprávna, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine a pod., ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo od aplikácie a interpretácie procesných ustanovení (k tomu aj 3Cdo/158/2017).

27. V prípadoch, kedy dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň z obsahu dovolania musí jednoznačne vyplývať právna otázka, ktorá má byť predmetom odvolacieho prieskumu najvyšším súdom.

28. Z obsahu dovolania je dovolaciemu súdu zrejmé, že žalovaný ako dosiaľ neriešenú právnu otázku považuje otázkou posudzovania primeranosti dohodnutej výšky zmluvnej pokuty pri súbežnom uplatnení úroku z omeškania a možnosť súdu v takomto prípade zmluvnú pokutu znížiť s prihliadnutím na výšku dojednaného úroku z omeškania. Dovolateľ síce nastolil otázku, ktorá podľa neho dosiaľ riešená nebola, avšak uvedená otázka nie je otázkou právnou, ale otázkou skutkovou, ktorá sa líši od prípadu k prípadu a ktorú súdy posudzujú v každom jednotlivom prípade individuálne, pričom vyplýva zo zisteného skutkového stavu a z vykonaného dokazovania. Súčasne však odvolací súd dopĺňa, že žalovaný v 2. rade nepredložil vlastnú argumentáciu, resp. predložil argumentáciu v širších súvislostiach. Dovolateľ neuviedol, v čom považuje v tomto smere rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne a ako mal správne odvolací súd posúdiť primeranosť výšky týchto dvoch nárokov.

29. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri vymedzení odvolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p. nepostačuje všeobecné konštatovanie dovolateľa, že odvolací súd vec nesprávne posúdil. Dovolací súd nemôže namiesto dovolateľa vytvárať vlastnú právnu argumentáciu vyvodením z možnej nespokojnosti dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu. V takom prípade by totiž uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý odvolací prieskum priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., ale aj princípu rovnosti zbrani a kontradiktórnosti konania, keďže jeho rozhodnutie by bolo založené na iných skutočnostiach, než ako boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mala možnosť vyjadriť sa protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

30. Záverom odvolací súd poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Obo/221/2003, v ktorom sa súd zaoberal otázkou kumulácie zmluvnej pokuty a úroku z omeškania za porušenie totožnej právnej povinnosti, pričom uviedol, že „Právna úprava zmluvnej pokuty v Obchodnom zákonníku (§ 300 až § 302) je osobitným doplnením právnej úpravy tohto inštitútu obsiahnutej v Občianskom zákonníku (§ 544 a § 545). Zmluvná pokuta patrí k zabezpečovacím prostriedkom záväzkového práva. Je to dohodou účastníkov určená peňažná suma, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi, ak poruší svoju zmluvnú povinnosť. Možno ju dohodnúť aj pre prípad omeškania so splatením peňažného záväzku, a to takým spôsobom, že jej výška bude tiež závislá na dobe, po ktorú trvá porušenie zmluvnej povinnosti (napr. percentuálnou sadzbou za každý deň alebo mesiac omeškania, teda za vymedzený čas). Má akcesorickú povahu, pri svojom vzniku predpokladá existenciu hlavného záväzku, na zabezpečenie ktorého má slúžiť. Inštitút zmluvnej pokuty plní v určitom slova zmysle funkciu paušalizovanej náhrady škody. Odvolací súd dodáva, že dlžník je v omeškaní, ak nesplní svoj peňažný záväzok riadne a včas, z ktorého dôvodu vzniká veriteľovi nárok na uplatnenie úrokov z omeškania podľa ustanovenia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Splnenie rovnakej povinnosti dlžníka, teda uhradiť peňažný záväzok riadne a včas, možno však zabezpečiť aj inštitútom zmluvnej pokuty. Rozdiel medzi zmluvnou pokutou a úrokom z omeškania

v takom prípade spočíva v tom, že zatiaľ čo nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vzniká priamo zo zákona, aj keď právo na ich zaplatenie nebolo dohodnuté, právo na zaplatenie zmluvnej pokuty môže vzniknúť iba v prípade, ak zmluvná pokuta za porušenie takejto zmluvnej povinnosti, bola riadne dojednaná v písomnej forme.“

31. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a z dôvodu naplnenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 420 písm. b) C. s. p. dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 C. s. p.), v ktorom odvolací súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie (sčasti) zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať (§ 63 C. s. p.).

32. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.).

33. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

34. Keďže dovolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, nerozhodoval už o návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie.